

Recensie: Florence and the Machine****

Glastonbury, UK
vrijdag 26 juni 2015

foto © Florence and the Machine

Recensie:

"Go with the Flo" kopt The Glastonbury Free Press in zijn editie van 25 juni. De krant die vier pagina's telt wordt op een 7-ton wegende vintage geautomatiseerde drukpers uit 1957 gedrukt op het festivalterrein van Glastonbury volgens het oude letterzet-procédé. Het hoofdartikel bevat goede raad van Jarvis Cocker die twintig jaar geleden met de band Pulp John Quire's The Stone Roses moest vervangen omdat die zijn sleutelbeen had gebroken. Veel leren we niet, wel blijkt dat Pulp in 1995 heeft moeten kamperen op het terrein omdat alle hotels in de omgeving al lang op voorhand waren volgeboekt. Dat kan Florence and the Machine niet overkomen omdat ze al geboekt waren om het slot voorafgaand aan de Foo Fighters in te vullen. Nu werd Florence and the Machine dus geüpgraded tot headliner omdat er geen andere headliner gevonden werd. Blur was niet beschikbaar. Faith No More, Robbie Williams en Muse stonden op Bravalla Festival, Zweden, Mumford and Sons op Rock Werchter, en Metallica heeft een exclusiviteit getekend met Reading and Leeds. Glastonbury wist dus al snel dat het geen headliner zou vinden en heeft dan ook zijn publiek niet aan het lijntje gehouden. Er waren simpelweg geen alternatieven voor handen. Daarnaast was het festival al uitverkocht nog voor er een naam van een headliner gelost werd. Het is dus niet zo dat muzikliefhebbers een ticket kochten voor Glasto omdat de Foos kwamen. Bij Rock Werchter ligt dat anders, het festival verschoof zelfs daar een week voor. Florence and the Machine upgraden tot headliner op Glastonbury was dan ook de enige logische keuze maar daardoor slaat de band ook een stapje over in de carrière...

Too much. Too soon. Too beautiful.

In tegenstelling tot Rock Werchter waar Florence and the Machine het op een uurtje moest klaren, kreeg de band op Glastonbury anderhalf uur. Uiteraard zat er dan ook materiaal bij uit het nieuwe album "How Big How Blue How Beautiful". Materiaal dat ook op Glastonbury onvoldoende gekend was om het verschil te maken. Florence Welch uitte haar liefde voor Glastonbury waar ze al een aantal keer mocht optreden. De eerste keer in de Tea tent om 11u 's morgens: daar koestert ze warme herinneringen aan. Ook aan Dave Grohl blijktbaar die ze een enorm fijne collega vindt: "Mocht je luisteren, Dave. We houden van je en sturen je veel liefde toe." klonk het terwijl het publiek laaiend enthousiast reageerde. Met wat geluk heeft de BBC die het concert live streamde dat allemaal goed geregistreerd. "Times like these" van Foo Fighters coverde Florence and the Machine dan ook voor de gelegenheid en Florence droeg de song dan ook op aan de frontman van die band. De vocale uithaal én de aanzwellende kopers op het einde waren om door een ringetje te halen.

Toch heeft de cancel van de Foos ook iets dubbels. Welch brak zelf nog maar recent haar voet en staat toch maar weer mooi als een springkonijn op blote voeten op de Pyramid Stage rond te huppelen!

Florence doorbreekt eigen universum en gaat twee keer het publiek in.

Twee keer zoekt de zangeres een fan op met dezelfde haarkleur dan zij. De eerste keer bij "Rabbit Heart" neemt ze even een bloemenkroon af, zet die zelf op haar hoofd en geeft die daarna terug. De fan in kwestie weet niet waar ze het heeft, de hand gaat voor de mond. Ze trilt van blijdschap. De vergelijking met Kate Bush is niet ver weg in het universum dat Florence Welch creëert op het podium. Zo danst ze erg vaak, wat mysterieus, niet zelden met vingerbewegingen die op zoek gaan naar iets

ongrijpbaars, iets hogers. Dat in combinatie met het witte tegenlicht én uitgebreide live band (inclusief harp en kopersectie) maken dat ze een mooi optreden neerzet. Alleen spaart ze de meeste hits die ook voor publieksinteractie zorgen tot het einde.

Florence in bh: beeldregie worstelt met preutsheid

"Spectrum" laat duidelijke akkoorden op piano en harp in de geluidsmix horen. Bij "You've got the love" maakt het publiek hartjes met duim en wijsvinger en tijdens afsluiter "Dog days are over" mag iedereen een overbodig kledingstuk, de laarzen, een t shirt, poncho, of wat dan ook in de lucht rondraaien op z'n Bastilles dus. Florence zelf doet op het einde ook even haar wit hemd uit en huppelt dus in bh rond. Best wel grappig is dat de regie haar eerst zo niet in beeld wil brengen op de grote schermen, en haar mijdt, maar uiteindelijk toch geen andere keuze heeft terwijl haar drummer de song ook weer op z'n Bastilles opentrekt en versnelt.

Tot dan moest Florence and the Machine het vooral van de FF-cover en een zeer knappe meerstemmige versie van "Sweet nothing" met haar backings hebben om luid applaus te scoren. Dat was eigenlijk onvoldoende om het publiek ook voor zich te winnen. Het grootste gedeelte van de set was dan ook vooral een kijk-en luisteroptreden, weliswaar erg sfeervol waarbij het publiek meermaals bengals vuur afstak, maar was het in veel mindere mate een meezingconcert hoewel ze bij "Shake it out" - dat ze a capella inzette - het publiek vroeg om koor te spelen. Daarnaast kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat net als bij Mumford and Sons, Florence and the Machine "weliswaar uit noodzaak wegens gebrek aan alternatief" tot headliner gebombardeerd wordt maar daardoor een stapje overslaat in de carrière. Zelden is het goed om iets te forceren, dat zou de sector ondertussen moeten weten. Een carrière verloopt best organisch, stapsgewijs zonder tussenstadia over te slaan.

Kortom: Florence and the Machine als headliner op Glastonbury Festival: Too much. Too soon. Too beautiful.

< Bert Hertogs >

De setlist:

What the Water Gave Me

Ship to Wreck

Shake It Out

Bird Song Intro

Rabbit Heart (Raise It Up)

Cosmic Love

Delilah

Sweet Nothing (Calvin Harris)

Times Like These (cover Foo Fighters)

How Big How Blue How Beautiful

Queen of Peace

What Kind of Man

Drumming Song

Spectrum

You've Got the Love (cover The Source)

Dog Days Are Over